

DRUMUL PÂN' LA TINE

Andreionthepoetry

Erai departe... Drumul pân' la tine
Eu îl simțeam ca pe-o călătorie
Printr-un deșert fierbinte de suspine,
Iar clipa veșniciei avea, o mie.

Plecam spre tine și în troleibuz
Eram un daltonist îndrăgostit:
De verde eu voiam să fac abuz
Când roșul era parcă-ncremenit!

Șoferul, suveran, de neclintit,
Ar fi putut și el să bănuiască
Ce doruri și dureri de neoprit
Punea la semafor să se oprească...

Dar el știa doar de al lui parcurs
Și legea lui o dușmănea pe-a mea -
Eu trebuia iubirii să dau curs,
Și să te țin în brațe trebuia!

Și ajungeam la tine-ntr-un târziu.
Tu îmi săreai în brațe, iar pe buze
Aveai dulceață (și acuma știu)
Și-n sărutări topeai a' mele scuze.

Eram prea tineri, c-un trecut prea scurt
Ca timpul ce aveam atunci în față
Să fie ca un implacabil scut
Ce-oprește săgetările de viață.

Azi merg din nou cu-același troleibuz;
Acum îmi ești aproape - mi-ești soție,
Și nu mai pot șoferul să-l acuz
Că-mi irosește timpul și nu știe...

Iar drumul prin deșert, de odinioară,
Mi-e drag acum, când mi-l aduc aminte
Ca pe un cântec dulce, de vioară,
Ce îmi adapă inima fierbinte...

Acum trecutul nostru-i lung și poartă
Și amintiri, și realizări mărețe
Și simt că bat cu gândul la o poartă

Spre-un viitor cu mult prea multe fețe...

Un timp a cărui grijă n-am avut-o
S-a scurs frumos, cu tine lângă mine,
Dar ruta ce odată am făcut-o
În amintire veșnic o voi ține!